

CSAK EGY

SRAÁC

ILLUSZTRÁCIÓ:
ERICA SALCEDO

**GREG
JAMES**

**CHRIS
SMITH**

MURPH COOPERNEK VAN EGY PROBLÉMÁJA.

Az új sulija
szigorúan titkos, és totál furcsa.

Az osztálytársai mind vagy tudnak
REPÜLNI, vagy **IRÁNYÍTJÁK AZ IDŐJÁRÁST**,
vagy épp **MINILOVAKAT TUDNAK**
ELŐVARÁZSOLNI.

És hogy mi Murph különleges képessége?
Hm, hát igen... egy sincs neki.

Murph átlagos, **CSAK EGY SRÁC**.

Mivel épp nincsenek sehol sem
uralomra vágyó szupergonoszok a
közelben, a diákok csupa ördögi
tervet eszelnek ki.

Várjunk csak! Vagy
mégis vannak gazfickók? Ja,
rendben, akkor készülni kell...

Itt az idő, hogy a
CSAK EGY SRÁC
hős legyen!

CSAK EGY SRÁC

← részlet →

**GREG & CHRIS
JAMES SMITH**

ILLUSZTRÁCIÓ:
ERICA SALCEDO

1.

Az új ház

Murph jobban gyűlölte az új házat, mint bármi más, amire valaha is vissza tudott emlékezni. Enyhe szellő, amelyről történetek kezdetén gyakran lehet olvasni, kócolta össze gubancos haját, amint ott állt, és fölnézett a házra. Megpróbált tizenegy éves eszének minden erejét összeszedve rájönni, miért érzi ettől magát olyan pocskékul.

Az új házzal az volt a baj, hogy... annyira új volt. Murph kiskorában egy sokkal régebbi házban lakott, ahol érdekes falépcsők vezettek egy érdekes módon elhanyagolt padlásra, amelyet érdekes ládákkal zsúfoltak tele, és volt egy kert, ahol érdekes fákra lehetett mászni, és érdekes rejtekhelyeket lehetett építeni. Olyasfajta ház volt, amelyben izgalmas kalandok történnek, bár az igazat megvallva, valójában sohasem történtek. De a *lehetőség* megvolt rá.

De most már esély sem volt rá, hogy ezek a kalandok valaha is megtörténjenek. Murph, az anyukája és a bátyja

négy évvel ezelőtt elhagyta azt a házat, amikor az anyukája munkája mindnyájukat arra kényszerítette, hogy új városba költözzenek. Elég pocskék dolog volt. De pontosan egy évvel később újra költözniük kellett. Azután megint. És megint. Így került ide, már negyedszer távol a zezzugos ház régi szobáitól, amelyeket annyira szeretett, és most megint egy másik, új házat bámul, s azt kívánta, hogy valaki robbantsa fel vagy gyújtsa lángra. Ami később majd be is következik, de Murph erről most még mit sem tud.

Még ha tudta is volna, hogy az új ház néhány rövid hónap múlva a lángok martaléka lesz, ez se nagyon vidította volna föl. A barnás, esőt permetező esti égbolt alatt, amely tökéletesen illett a hangulatához, kartondobozokat cipelt be a doboz alakú házba, és lecsapta mindet a visszhangos előszobában, amelyet olyan halványzöld árnyalatúra festettek, hogy a színe majdnem pontosan olyan volt, mint a macskahányás.

Murph új hálószobáját másmilyen, de ugyanannyira rémes zöldre festették, ez a szín olyan volt, mint egy romlott avokádó. Ez a szoba elsőrendű jelölt lett volna egy Pocsék Új Házban lévő Leglehangolóbb Szoba kitüntetésre, és más, hasonló, komoly versenyben is megállta volna a helyét. Egy padlón heverő matracon és egy fehér, fiókos szekrényen

kívül nem volt benne semmi. Ha pedig nappal lett volna, a függöny nélküli ablak a ház végében lévő olajos csatornára és a másik oldalon húzódó téglafalra nyújtott volna kilátást. Murph örült, hogy sötét van.

Sóhajtvá kinyitotta a táskája cipzárját, és elkezdett kicsomagolni. Többé-kevésbé vaktában dobálta be a farmereket és a pólókat a fiókokba. Végül a táska négy utolsó darabjára került sor, de ahelyett, hogy ezeket elrakta volna, mindet kitette a csupasz matracra, és törökülésben leült a padlóra, hogy szemügyre vegye őket.

Négy szürke ing volt – amelyet az utolsó négy iskolájában az utolsó napján viselt. Az elsőt filctollal írt aláírások borították: ott régi hagyomány volt, hogy ha valaki elmegy, mindenki ír egy búcsú üzenetet.

Híányzol majd nekünk, haver! Max

Tartsuk a kapcsolatot, szupersztár! Sam

Ne hagyj el minket, Hatalmas Murph! Lucas

Más aláírások és üzenetek is voltak, amelyek a szürke anyag legnagyobb részét vidám, színes betűkkel borították be.

Ne hagyj el minket!

De neki akkor mennie kellett – mindez az anyukája munkája miatt.

Igazán tartani akarta a kapcsolatot a régi osztálytársaival, de a következő évben nagyon lefoglalta az, hogy új barátokat szerezzen azok helyett, akiket el kellett hagynia.

Fölkapta a második inget, és elolvasta azoknak az új barátoknak a neveit. Ezen a második ingen nem volt olyan sok név, de mégis akadt néhány kedves szó.

*Nem tudom elhinni, hogy egyetlen
röpke év után elköltöztél! Szeretettel
Pia*

*Murph! Hiányozni fogsz nekünk! Gyere
vissza hamar, pajtás! Tom*

A hármasszámú ingen csak pár golyóstollal írt név volt, amik az utolsó pillanatban kerültek oda. Murphnek meg kellett erőltetnie az emlékezetét, hogy ezeket fölidézzze.

A negyedik ing tiszta volt, és semmiféle írás nem látszott rajta.

Murph visszahajtogatta az ingeket, és mindet berakta a fehér szekrény alsó fiókjába.

Tavaly nem szerzett barátokat. Meg volt róla győződve, mégpedig jogosan, hogy az anyukája egy napon, nem is

olyan soká, vacsora közben közli vele, hogy újra költözniük kell majd. Más emberek Murphnek olyanok lettek, mint a TV műsorok. Nincs értelme nagyon rajongani valamelyikért, mert sohasem lehet tudni, mikor jön valaki, hogy csatornát váltson.

Bizonyára tudjátok, ha már költözködtetek valaha, hogy az Első Esti Dobozos Vacsora nagyon fontos szertartás. Mint minden család, amely valaha új otthonba költözött, Murph, Andy, a bátyja és az anyukájuk azon az estén azzal a furcsa érzéssel ült le a dobozos vacsorához, mintha valaki másnak az otthonában lennének, és valakinek valóban föl kellene kapcsolnia a fűtést.

Alufóliás dobozokból ettek, mert az anyukájuk nem találta meg a tányéros dobozt. Murph pontosan tudta, hogy melyik, de túlságosan lefoglalta az, hogy ne hagyja, hogy a bátyja elcsenye a rákszirmait.

– Az mind az enyém, te nagy pókhasú! – kiáltotta, miközben Andy átnyúlt, mint valami mohó polip, és kihúzott egy maréknyi zsíros szirmot.

– Neked egyedül nem kell egy egész zacskó, Ügyifogyi!
– felelte a nagy, lomha, tizenhat éves kamasz.

– De igen – fröcsögte Murph, és rákaszírom törmelék potyogott ki a szájából, mint valami hatalmas tűzijáték vége, csak ennek rákállata volt. – És ne hívj Ügyifogyinak! Tudod, hogy nem szeretem.

– Bocsánat, Ügyifogyi – vágta rá Andy büszkén, mint aki éppen valami hihetetlenül okosat mondott.

– Ugyan már, ti ketten – sóhajtott fel az anyukájuk. – Andy, ne hívd az öcsédet Ügyifogyinak! Te pedig adj neki a rákszirmaidból, Ügyifogyi!

– ANYA! – kiáltott fel Ügyifo... – bocsánat, Murph. A többiek kuncogtak, mire vonakodva ő is elmosolyodott. – Össze-

szövetkeztek ellenem! Mintha nem lenne elég pocskék elkeveredni az isten háta mögé, hogy egy vacak cipősdobozban éljünk! Nem vagyok cipő!

Az anyukája vigasztalóan megsimogatta az arcát.

– Tudom, hogy nem vagy cipő! Azt is tudom, hogy nem akartál újra költözködni.

Murph látta, amint anya hátrahajtja a fejét, nyilvánvalóan azért, hogy visszatartson néhány anya-könnycseppet. *Hiszen ő sem akart idejönni, és itt élni* – gondolta a kisleány.

– Tudom, eltart egy ideig, amíg berendezkedünk és megszokjuk – mondta nekik az anya –, de fiúk, csak várjatok! Végül nagyszerűen fogjátok magatokat érezni, megígérem. Mindennek megtaláljuk majd itt az előnyét. Idővel minden... – rövid szünetet tartott, kereste a megfelelő szót, és bár Murph akkor még nem tudhatta, az anyukája mégis megtalálta a tökéletes jelzőt. – *Szuper...* lesz!

2.

Egy félreértés

Rengeteg olyan dolog volt, amit Murph és a családja nem tudott az új városról. De a legfontosabb az volt, hogy nem tudták, hová fog Murph iskolába járni. Anyja még a megérkezésük előtt megpróbálta elrendezni, de úgy látzott, hogy egyik iskolában sincs hely, és amint az augusztusi forró napok közeledtek, egyre aggodalmasabban keresett helyet a fia számára.

Az egész estét a laptopjánál töltötte, csetelt a többi szülővel, és megpróbált ötleteket szerezni. Még a városban élő anyukákat és apukákat is elkezdte találomra megszólítani, megkérdezte tőlük, hova járnak a gyerekeik iskolába, és vajon egyik-másik barátjuk nem gondol-e arra, hogy kivándoroljon. Murph szégyenkezett. A nála öt évvel idősebb Andynek megvolt a helye egy helyi középiskolában, amit nagyszerűnek tartott. – Esetleg taníthatod magad otthon – ugratta az öccsét. – Szerzünk neked pár

könyvet, és beállíthatod az időzítőt, hogy tudd, mikor tartatsz szünetet.

Murph akkor nem gondolta ezt mulatságosnak – és még kevésbé tartotta mulatságosnak, amikor az augusztus szeptemberbe fordult, és Andy elment a középiskolába. – Még most sincs sulis neked, kisöcsém, úgy sajnálom – mondta, és összeborzolta Murph haját, amikor kihúzott az ajtón.

Mostanáig ez volt a legrosszabb hét. Murph egyre csak loholt az anyukája után, aki elment szülői értekezletre a város minden iskolájába, ahol volt felső tagozat. Kíváncsi arcok figyelték őket, amint zsúfolt tantermek mellett rohantak el, és léptek be különböző igazgatói irodákba. Murph ilyenkor csöndesen üldögélt, és – utasítás szerint – megpróbált rendkívül okosnak látszani. De minden alkalommal ugyanaz volt a válasz: várniuk kell.

Néhány nappal ezután a fejvesztett, lehangoló futkosás után Murph az anyukájával a vásárlás befejeztével hazafelé tartott. Az utcák elnéptelenedtek, a legtöbb ember éppen odahaza teázott. Egyszer csak egy asszony és egy Murphnél csak kicsit idősebb fiú fordult ki nem túl messze tőlük egy piszkosnak látszó mellékutcából, és hallani lehetett az asszony kérdését: – Milyen volt az iskola?

Murph anyukája, akinek a hallása olyan elképesztő módon kiélesedett, mint egy denevéré, ha bármilyen oktatással kapcsolatos szó hangzott el, meggyorsította a lépteit, miközben szorosan fogta Murph kezét.

– A-a-anya, engedd el! – könyörgött a kisfiú. De amikor fölnézett az anyja arcára, rájött, hogy nincs értelme vitatkozni – Anya beindult.

Mire átérték az úton, a másik fiú és az édesanyja már beszállt egy autóba. Murph egy pillanatig azon aggódott, hogy anyja a motorháztetőre veti magát, hogy ne tudjanak elindulni. De ehelyett befordult a mellékutcába, ahonnan az ismeretlenek az imént kijöttek, miközben Murphöt még mindig húzta maga mögött, mint valami vacak papírsárkányt.

Ha az utca a távolból még csak piszkosnak látszott, közelelről nézve kifejezetten mocskos volt. Néhány autó parkolt a bozótos, füves szélen, és több koszos sorház előkertje anynyira elgazosodott, hogy a kukák szemlátomást azért voltak ott, hogy kissé rendezettebb képet nyújtsanak.

De az utca közepén ott állt egy nagy iskola. Murph és az anyja tudta, hogy iskola, mivel – azon kívül, hogy az udvart tipikus sulikerítés vette körül, és benne ismerős épületek

voltak osztálytermekkel – a kapu fölött egy fémtáblára egyszerűen az volt írva:

A tábla előtt, háttal nekik, egy férfi éppen akkor zárta be a kaput.

Murph ekkor hangos kattanást hallott, amint az anyukája elszántan összeszorította a fogát, és elindult át az úton.

– Kapd össze magad! – sziszegte Murphnek olyan hevesen, hogy a kisfiú nekiállt, és megpróbálta kézzel kivasalni a pólója elejét. Anya azután teljesen hangot váltott, és azt fúvolázta: – Bocsánat! – olyan lágyan, hogy emögött még egy rendkívül előkelő hercegnő is elbújhatott volna szégyenében.

A férfi lassan megfordult.

Murph anyja újra megszólalt: – Bocsánat... – kezdte mondani, de ez inkább csak egyfajta torokköszörülésnek hangzott.

A férfi nem tűnt tipikus tanárnak. Nagyon sötét, csillogó, lenyalt haja volt, a homloka közepére pedig egy nagy, göndör hajfürt tapadt. Kopottasnak látszó gyapjúzakót viselt, de a könyökfoltok fölött izmuktól dagadt a karja. Vastag keretes szemüvege mögött a szeme világoskéken csillogott. Az álla olyan metszett volt, mintha fából faragták volna.

– Segíthetek, asszonyom? – kérdezte a furcsa megjelenésű tanár.

Murph anyukája végül visszanyerte a hangját, és megkérdezte. – Ez iskola, ugye?

Úgy tűnt, a férfi nemet akar mondani, de azután fölpillantott a feje fölötti táblára.

– liiii-gen – felelte nagyon lassan és nem túl biztatóan.

– Ó, nagyszerű! Tudja, éppen most költöztünk ide, és szörnyű nehezen tudok iskolát találni a fiamnak – kezdte Murph anyukája, és átkarolta a fiát. – És...

A férfi félbeszakította.

– Asszonyom, borzasztóan sajnálom, de nem tudunk segíteni önnek. Mi nem... mi nem fogadunk el jelentkezést onnan... – Úgy tűnt, hogy keresi a megfelelő szót. – Onnan... jelenleg nem tudunk fölvenni egyetlen gyereket sem. Nagyon sajnálom.

Pillanatnyi csend következett, és Murph biztos volt benne, hogy az anyja már föladja. De ehelyett hirtelen megragadta a tanár karját. Ehhez mindkét kezére szüksége volt.

– Kérem – lihegte –, *kérem*, nézze meg, mit tud tenni! Murph olyan tehetséges fiú. Föl kell, hogy vegyék valahova, valami olyan helyre, mint az önök csodálatos iskolája!

– Sajnálom – ismételte meg a férfi, és finoman kihúzta a bicepszét Murph anyjának szorításából. – Minden jót! – mondta, és útnak indult.

– Óriási lehetőség van ebben a fiúban! – kiáltotta utána Murph anyja. – Önök segíthetnének neki, hogy *szármalyjon!*

A férfi hirtelen megállt és visszafordult.

– *Szármalyjon?* – kérdezte halkán.

– Igen, *szárnyaljon*. Valóban azt gondolom, hogy a megfelelő iskolában ő... ő tudna – fejezte be Murph anyja eléggé esetlenül.

– Szóval maguk éppen most költöztek ide a környékre. És a fia... *tehetséges*, azt mondja? – folytatta a férfi halkán.

Murph anyja lelkesen bólogatott.

– Murph már, ó, *szárnya?* – kérdezte a férfi még halkabban, és ide-oda pillantott az úton.

– Ó, igen, mindig olyan jól ment neki minden – felelte Murph anyja még halkabban, hogy olyan halkán beszéljen, mint a férfi. – Biztosan nem okozna csalódást.

– Valóban repül? – suttogta a férfi.

A kérdezősködés most kissé furcsa lett, és nehezen is lehetett meghallani. Murph minden erejével azon gondolkozott, hogyan tudná elérni, hogy megnyíljon alatta a föld, és elnyelje. Felidézte néhány korábbi vizsgaeredményét, és kissé húzós volt az eddigi teljesítményét szárnyalásnak nevezni.

De az anyja szemlátomást megérezte a győzelmet. – Valóban, igazán!

– Mr. Drench, idejönne egy pillanatra? – hívott valakit a férfi halkán, mire egy másik, kisebb alak, akit Murph előbb még nem vett észre, jött át sietve az úton. Alacsonyabb és

soványabb volt, mint a másik tanár, és kerek szemüvege mögött élénk, cikázó szempár csillogott.

– Már repül, ugye? – kérdezte orrhangon, miközben oda lépett hozzájuk, Murph pedig azon csodálkozott, hogy az ördögbe hallhatta meg a beszélgetésüket.

– Ő az én társ... ööö, akarom mondani, az asszisztensem, Mr. Drench – magyarázta az első férfi. – Ő majd fölveszi az adataidat. – Ezzel Murphhoz fordult, és kezét nyújtott. Amikor a fiú megfogta a kezét, olyan érzése támadt, mintha traktor-kerekek zúznák lassan szét az ujjait. – Murph, viszontlátásra hétfőn! Örömmel várom, hogy meglássam, hogy haladsz az-
zal a repüléssel! – Körbesuhintott, mintha köpenyt viselne, de azután újra visszasuhintott. – Természetesen ne... ööö... ne *beszélj* senkinek Az Iskoláról, rendben?

– Micsoda? Nem mondhatjuk el senkinek? Mert ez titkos iskola? – nevetett Murph anyukája a saját tréfáján.

A két férfi egy pillanatig zavartnak látszott, azután a túl izmos férfi is idegesen nevetni kezdett. – Ha-ha-ha, igen, hát persze, mondanom sem kell! Butaság.

A kisebb férfi zavartnak látszott közöttük, mivel a másik kettő tovább kuncogott. Murph csak idegesen mosolygott, és azt kívánta, bár csak láthatatlan lenne.

Az anyja és a nem mindennapi tanár a szükségesnél kissé tovább nevetett. Azután kínos csend borult rájuk.

– Szóval, akkor titkos? – kérdezte Murph anyukája ideges vigyorral.

– Ó, igen – válaszolta a férfi, és még egyszer újra körbe-pördült. – Akkor viszlát hétfőn – szólt hátra, miközben elvonnult.

Murph és az anyja zavartan nézett össze. Azután anya megvonta a vállát, és Mr. Drenchhez fordult, aki már előzőleg egy csomó úrlapot húzott elő az egyik zsebéből.

3.

Anya-zavar

Murph bizsergést érzett a gyomrában.

Szombat délelőtt kezdődött, és szombat estére még jobban felerősödött. Amikor vasárnap reggel fölkelt, úgy érezte, mintha egy meglehetősen nagy csapat bébiangolna vándorolna összevissza a belsejében. Vasárnap estére már nem tudott nyugodtan ülni, annyira elfogta az émelygés és a szorongás, ezért ide-oda járkált az új ház parányi kertjében.

A bátyja egyáltalán nem jelentett semmiféle segítséget. Amikor elmondták neki a furcsa „titkos iskola” beszélgetést, ezt roppant mulatságosnak tartotta.

– Csak nem föl kell szállnod egy varázs gőzvonatra egy rejtett vágányon? – kiabálta, miközben felszaladt a lépcsőn Murph után, aki megpróbált bemenekülni a szobájába. – Egy különleges boltba is be kell menned, hogy varázspálcát válassz?

– Fogd be a szád! – sziszegte Murph összeszorított foggal, miközben rávágta Andy lábára az ajtót, amelyet aztán

a vállával próbált csukva tartani. Ezzel tompította Andy utolsó kiáltását: – Remélem, nem rejtegetsz egy baglyot odabent!

Murphnek végre sikerült bezárnia az ajtaját, és ezután rázuhant az ágyára.

Andy az egész hétvégén ezen szórakozott. De most hétfő reggel volt, és Murph anyukája olyan korán ébresztette föl a kislányt, hogy Murph úgy érezte, ennél korábban már nem is lehetett volna felkelni. Levánszorgott reggelizni. Andy már elég nagy volt ahhoz, hogy egyedül járjon busszal iskolába, így még mindig az ágyban heverészett, és rádiót hallgatott.

Murph álmos gyomra nem vágyott pirítósra, és álmos haja sem kívánt megfésülködni, ám amikor legtöbbször épp egy jó reggeli pisilésre kezdünk gondolni, Murphöt már az autó felé taszigálták.

Tudjátok, Murph azok közé a gyerekek közé tartozott, akiket nevetségesen korán tesznek ki az autóból. Anya műszakja a kórházban reggel kilenc órakor kezdődött a városban át araszoló, hosszú autózás után. Mindig ugyanaz történt. Murph hétköznapijai évekig azzal kezdődtek, hogy egyedül lódörgött az iskola körül, mint valami tudásra szomjazó szellem.

Valójában eljutott odáig, hogy igazán élvezni tudja ezt az egészet, mielőtt megjönnek a gyerekek, és megtörik a csendet. Szerette figyelni, amint kiszállítják a tejet, szívesen beszélgetett a takarítókkal, örömmel nézte a tanárait, akik az iskolára különféleképpen fölkészülve érkeztek meg. Olyan volt ez, mintha egy színház kulisszái mögött lenne, mielőtt fölmeleg a függöny, azzal az egyetlen különbséggel, hogyha végül is elkezdődött a darab, senki sem árult közben – vagy a „szünetben”, ehhez az elnevezéshez ragaszkodtak – fagyilaltot.

Murph annyira szeretett volna délelőtt 11-kor egy fagyit.

De lassan eltérünk a tárgytól.

– Hát, akkor menj csak! – bátorította Murphöt az anyukája, amint hirtelen megállt Az Iskola előtt. Áthajolt, és kinyitotta Murph ajtaját. – Légy bátor!

Murph beletörődő pillantást vetett az anyjára, átvette a vállán a táskáját, és kiugrott az autóból.

Anyá, amikor elhajtott a saroknál, hangosan dudált. Klaszikus anya-zavarás ez, vagy a megfelelő szakkifejezést használva: *anya-zavar*.

Az anya-zavar egyéb megnyilvánulásai a következők:

- Búcsúzáskor megpuszil a barátaid előtt.
- Kisbabás beceneveden szólít a barátaid előtt.
(Murph beceneve Piciszivi volt. Amikor az anyukája két iskolával ezelőtt nyilvánosan így szólította, igazán boldog volt, hogy újra elköltöznek.)
- Azt mondja, hogy „hagyd abba a hengegést” a barátaid előtt.
- Megkérdezi, hogy van-e barátnőd/barátod a barátaid előtt.
- Megkérdezi, hogy van-e barátnőd/barátod az előtt a lány/fiú előtt, akit szeretnél, hogy a barátnőd/barátod legyen.
- Hangosan énekel mások előtt.
- Megnyalja az ujját, hogy megtisztítsa az arcodat.
- Megkérdezi, hogy van-e zsebkendőd, mintha egy

Viktória korabeli lelelengyerek lennél.

Miután elhangzott a világ leghosszabbnak tűnő dudálása, Murph félig mosolyogva, félig „kérlek, hagyd abba a dudálást” kifejező arccal szelíden integetett, és a vállára vetette

a táskáját, hogy az eddigi élete legkülönösebbnek ígérkező napját megkezddje.

Az iskola kapui nyitva voltak, de a közelben nem lehetett látni senkit. Murph végigballagott az udvaron, át a nyitott bejárati ajtókon, halk, kedves, első-nap-az-iskolában hangon „Sziaztok!”-ot mondogatott. De nem kapott választ.

Odabent pedig talált egy összekarcolt fapadot, rajta egy ősréginek látszó számítógéppel. Elhatározta, hogy letelepszik a pad mögötti kényelmetlen műanyag székre, hogy megvárja, bármi is történjen ezután.

Az utolsó iskolájában mindig rengeteg minden történt, amint közeledett az első csengetés. Szülők csevegtek, gyerekek rohanguáltak mindenütt, autók parkoltak úgy, hogy a többi autó nem tudott kijönni, vagy a közlekedést segítő, szokatlanul vad alkalmazott zavarta őket el a kanyarokból. De itt minden sokkal csendesebbnek látszott. Murph látta, amint gyerekek nyugodtan sétálnak a kapu felé, és kiszúrta egy apát, aki kitette a lányát egy nagyon csillogó, fekete autóból. Két sokkal idősebb fiú bandukolt el mellette, és Murph arra gondolt, bizonyára becsempésztek egy tűzijátékot, mert hangos *bumm* hallatszott, amikor befordultak a sarkon.

– Szép kép, Howard! – hallotta, amint így szól az egyik, mire mindketten elnevettek magukat.

Egyiküknél sem volt kép, de ami Murphöt illeti, még ezt sem érezte mulatságosnak.

Az egyetlen, ami egy ideig másnak tűnt, az volt, hogy mindenki elég gyorsan és halkán igyekezett az iskolába. Mindent nagyon jól megszervezték, még közlekedés-irányítók, azaz közirányítók nélkül is rendben mentek a dolgok.

De ahogy egyre közeledett, hogy a tanítási nap elkezdődjön, minden egyre furcsább lett. Valójában teljesen eltért a szokásostól, és inkább ahhoz közelített, hogy „Mi a túró történik itt?”

Murph, miközben arra várt, hogy valaki odajöjjön hozzá, és megmondja, mit tegyen, kibámult az ablakon. Szürke, esős nap volt, de hirtelen egy csillogó, sárga, esernyős alak tűnt elő a sűrű felhőkből, és lebegett gyorsan lefelé, majd az egyik iskolaépület mögött eltűnt szem elől.

Murph nem hitt a szemének. Fáradt volt? Hallucinált? Megőrült?

Talán egy óriás kanári volt – gondolta.

Hamar elvetette ezt az ötletet, mert rájött, hogy óriás-kanárik nem léteznek (bár most szerette volna, ha léteznék).

nek), azután megpróbált rájönni, mi történt az imént. Ki kell derítenie, mi ez a citromsárga színű valami.

Ezért fölállt a padjából és kirohant, hogy megkeresse az óriáskanárit – vagy azt a dolgot, ami semmiképpen sem lehet óriáskanári, főleg az esernyő miatt. Balra fordult, követte az égen lebegő alak irányát, és a sportpályák felé szaladt.

A **Ruhatár** feliratú oldalajtó mellett meglátott egy sárga alakot, aki lecsapkodta a karjáról a vizet, és azt a nyitó-csukó mozdatot végezte, aminek nincs neve, amit akkor csinálunk, ha meg akarjuk szárítani az esernyőnket.

Végül is, most rögtön adjunk nevet annak a dolognak! Három szó – **a potyogtatás, kattintgatás** és a **csapkodás** – listájából a **csapkodást** választottuk, és reméljük, nektek is tetszik.

Az alak élénken **csapkodott** egy esernyővel.

Murph épp odaért, amikor az alak beslisszolt a ruhatárba. Amint pedig becsukódott az ajtó, úgy forgolódott, hogy megpróbáljon észrevétlenül besurranni. Ehelyett azonban megcsúszott a nedves padlón, majd bevágtatott, mint egy korcsolyázó orrszarvú, és beleütközött egy nyirkos, sárga falba.

Amíg igyekezett lábra állni, megkönnyebbült, főleg azért, mert rájött, hogy az az alak, akit az imént látott, amint csapkodja a sárga esernyőt, nem óriás kanári, hanem egy nagyon is normálisnak látszó, szemüveges lány.

– Bocsi! Szia! Hm, repültél... bocsi, kanári... csizma... nagy madár, esik az eső...

Murph pánikba esett. Még a legjobb alkalmakkor sem volt menő a lányoknál, különösen pedig akkor nem, ha – szó szerint – belelebegtek az életébe.

Szia, balfácán! – felelte a lány, miközben nyugodtan levette a szemüvegét, és amolyan felnőttos mozdulattal a nyilvánvalóan sárga gyapjúsálja végével törölgetni kezdte. – Marynek hívnak. Te ki vagy?

Murphöt annyira megdöbbsentette, hogy egy nyilván véletlenül az égből pottyant lány kezd vele beszélgetni, hogy egy pillanatra elfelejtette a nevét.

– Mar... Murph.

– Nos, Mar-Murph, örülök, hogy találkoztunk. Te is elsős vagy?

Ez egy igazán világszínvonalú válaszhoz való pillanat volt.

– Igen – felelte Murph bénán.

– Oké, hát akkor segítsd le rólam ezt a kabátot, és megmutatom majd neked a tantermünket! – adta ki az utasítást Mary.

Murphnek ez megint úgy tűnt, mintha egy rettenetesen mulatságos szöveg remek végszava lenne. Egy igazi csattanó.

– Oké – válaszolta, és segített az esernyős kanárilánynak összeszedni a holmiját, miközben megközelítőleg huszonhét azonnali kérdés zsongott reménytelenül a feje körül.

Kiválasztott a kérdésekből egyet, miközben a folyosókon át száguldottak. Arra gondolt, hogy a nagy kérdést teszi fel először. – Hmm, Mary... tényleg, tudod, a lev... ööö, tényleg a levegőn át jöttél most iskolába?

– Ja – válaszolta Mary, mintha ez lenne a legnormálisabb dolog a világon –, de maradjon ez kettőnk között, jó? Azt hiszem, nem kellene így tennem. De ez gyorsabb, mint a gyakorlás, és már késésben voltam.

– Oké, remek, egyszerűen döbbenetes – vágta rá Murph fesztelenül, miközben kétségbeesve azon igyekezett, hogy ne veszítse el az eszét. – Aztán meg... – Volt egy másik kérdése is. – Mary Poppins miatt hívnak Marynek?

– Kicsoda? – felelte Mary, és zavartnak látszott.

– Ó, semmi. Csak arra gondoltam, tudod, az égből jövő esernyő miatt... – motyogta Murph.

– Mít motyorogsz? – kérdezte Mary, és Murphre nézve úgy felhúzta a szemöldökét, hogy az – mint két bozontos, szőke nap – a szemüvegkerete fölé emelkedett. – Rendben, itt vagyunk! Gyere utánam! Íme Mr. Flash tanterme.

– Mr. *Flash*??? – Murph csak ennyit mondhatott, mielőtt Mary betuszkolta az ajtón.

4.

KT

Először is Murph megkönnyebbült, amikor úgy találta, hogy a tantermen belül minden többé-kevésbé normálisnak látszik. Két tanár állt egy osztály előtt, ahol gyerekek nagy lármával székekre telepedtek le, és a padok alá hajigálták a táskáikat. Az egyik tanár a cizellált állú volt, akivel nemrég az iskola kapujánál találkozott. Nagyon szívből jövő „Ó, jó reggelt a mi újonnan érkezőnknek!” köszöntéssel és magasra emelt tenyérrel üdvözölte Murphöt, mint egy valószínűségi hírességet.

Maryre nagy hatással volt ez a jelenet. – Honnan ismered Mr. Soupermant? – kérdezte.

– Mr. *Supermicsodát?*

Mary most másképp nézett Murphre. Különböző tekintetei voltak.

– Öregem! Te tényleg új vagy, ugye? Mr. Souperman az igazgató. Szerzek neked egy helyet. – Ezzel elrohant.

Murphnek lassan nyilvánvalóvá vált, hogy Mary a szárnya alá veszi, holott nem is volt szárnya.

Ennek tudatában zavartan és kényszeredetten vigyorgott.

– 'Reggelt, Mr... hm, Souperman!

– Készen állsz, hogy elkezdjük a repülést? – kérdezte az igazgató ragyogva.

Murph udvariasan a nagy, barátságos arc felé bólogatott, bár a második bólintás közben a szeme kissé kitágult, mivel eszébe jutott valami. Odapillantott Maryre. *Repülés...?*

Röpke gondolatát durván félbeszakították.

– Akkor rendben – mondta Mr. Souperman, és odalépett az ajtóhoz. – Mr. Flash fog majd elindítani.

Mr. Flash? – gondolta Murph újra, amint tornacipős lábával odacsoszogott a padhoz Mary mellé, és leült. *Inkább úgy hangzik, mint valami kádmosószert neve, nem pedig egy tanáré.*

Az igazgatóhoz hasonlóan Mr. Flash is olyan volt, mint aki azelőtt rengeteg időt töltött a konditeremben. Valamikor talán heteket is. A felkarján kidülledtek az izmok, mintha az ingujját disznópecsenyével tömték volna ki. A feje kopasz volt, és rendkívül csillogó, és a száját majdnem teljesen elborította

egy lekonyuló, sárgásbarna bajusz. Katonanadrágot viselt, amelyet hosszú, fekete csizmába túrt be.

Mivel az óra előtti rumli folytatódott, fölszegte az állát úgy, hogy az orrán át nézett lefelé mindenkire.

– **HÁTAKKORELHAAAALLGASSA-TOK!** – kiáltotta. A csoszogás és a csevegés fokozatosan abbamaradt, és az osztály csöndben figyelt rá. Úgy tűnt, a bal bicepsze magától hullámozni kezd. Mr. Flash hirtelen hátat fordított, és irkálni kezdett egy régimódi táblára, miközben szokása szerint beszélt is.

– A nevem, az újonnan érkezettünk kedvéért – kezdte mondani, és olyan hangosan csikorgatta a krétát, mintha egy versenyegeret lapítana szét – Mr. Flash. Üdvözöllek – *csikorgás, csikorgás* – a mai első órán!

Azoknak a dolgoknak a listája, amelyek Murphöt az új iskolájával kapcsolatban zavarba hozták, egyre csak nőtt. Hozzátehetette most azt a tényt is, hogy még mindig táblájuk

van, mintha ez a huszadik század lenne. De a lista sokkal, de sokkal hosszabbnak ígérkezett.

EZALATT...

– Minden történetnek – jelentette ki Nektár – szüksége van egy gazfickóra. – Hitvány módon nevetni próbált, de ez kissé élesre sikeredett, így gyorsan köhögésbe fojtotta.

Teljesen sárgába és feketébe öltözött. A csizmája élénksárga volt, a nadrágja koromfekete. Sárga

öve fölött fekete ing pompázott, amelyen sárga mellény ékeskedett. A fejét majdnem teljesen befedte egy kidülledt, sárga szemlencsés fekete sisak, a tetején két reszkető antennával. Alapjában véve, ha még nem fogtátok fel a képet, akár iskolai dolgozat témája is lehetett volna.

Pocsék hangulatban volt. Mint a darazsak általában.

Egyébként egy perc múlva többet mondunk róla. Ne felejtsetek el, jó? A nagy fickó, aki félig darázs.

Rendben, térjünk vissza Murphhöz!

Mr. Flash órájának a negyven perce alatt, miközben a tanterem hátsó részében ült, úgy érezte, mintha az agyát kivették volna, egy kiscica tíz percig játszadozott vele, azután óvatosan visszahelyezték. Tátott szájjal ült, a szemöldöke összeráncolódott, mintha valami felszántaná az arcát, miközben kétségbeesve próbált rájönni, hogy mi is történik.

Az előző iskoláiban az óráknak nevük volt, úgy, mint írás-olvasás, matek vagy tesi. Mr. Flash óráját KT-nek hívták, de Murph semmiképpen sem tudott rájönni, hogy mit is jelent. Először a nyilvánvaló lehetőségeket vette sorra, mint Komputer Technológia, de egyáltalán nem volt sehol számítógép. Azután, amikor a dolgok egyre furábbak lettek, vadul azt

gondolta, hogy bármit jelenthet. Kukoricás Tiramisut? Kutya Tutujgatást? Kalandor Tanodát?

Mindössze annyira tudott rájönni, hogy az egész valamiféle különös szerepjátszó gyakorlat lehet, és úgy sejtette, hogy a félév első néhány hetében létfontosságú dolgot mulasztott el.

De már azelőtt is hiányzott az iskolából, és rendszerint nem okozott neki gondot, hogy bepótolja a szorzótáblát vagy egy írásbeli fogalmazási feladatot arról, hogy mit csinált húsvétkor. Ezen az órán viszont úgy érezte, mintha húsvétkor a világűrben lett volna, és egy teljesen más bolygón szállt volna le.

Egy vörös hajú és arcú fiúval kezdődött, aki az osztály előtt felállt, és csipőre tett kézzel pózolt. Mr. Flash elismerően nézett rá, látszott, hogy sztár ez a srác.

– Timothy, rendben – ragyogott Mr. Flash. – Lássuk csak, hogy haladsz!

Timothy elkezdett erőlködni, mint aki nagyon keményen próbálja, de nem tud eljutni a végéig. Verejtékgyöngyök törtek elő hatalmas homlokán, vörös arca gesztenyebarna lett.

Mr. Flash egy régimódi, szürke tévékészülékre mutatott, amely a szoba sarkában állt.

– Timothy, most koncentrálj! – dörmögte. – Összpontosíts a hatáspontra!

– *Hatáspon?* – kérdezte Murph hangtalanul, miközben odafordult Maryhez, és fürkésző tekintetet vetett rá. Azt várta, hogy ő is ugyanolyan zavarodottnak látszik majd, de a lány ehelyett megint máshogy, kedvesen húzta fel a szemöldökét, és Timothy felé fordította a fejét.

De mielőtt még Murph visszafordult volna, lármás, sustergó hang hallatszott, és erős fényvillanás keletkezett. Amikor Murph már valóban előrenézett, halvány füstáradat jött elő a régi tévé hátsó részéből, és Timothy, aki most majdnem teljesen céklaszínű lett, meglehetősen önelégültnek látszott.

– Nos, kezdésnek jó volt – jelentette ki Mr. Flash. – Jól csináltad. De kérlek, egyelőre használd a távirányítót továbbra is, amikor otthon vagy! Nem szeretnénk újabb levelet kapni a szüleidtől, rendben? – Timothy néhány első sorban ülő barátja ezen kuncogni kezdett, egyikük vállon veregette, amikor leült, mintha azt mondaná: „remek!”

Murph azon töprengett, vajon mit mulasztott el az előbb. A vörös képű fiú biztosan csinált valamit a tévével, de hogyan? És mit? És miért nem került bajba? Murph a régi iskolájában egyszer eltalálta a tévét egy rosszul célzott torna-

cipővel, amelyet egy barátjának próbált meg odadobni, de erre nem mondták, hogy „remek”. Ehelyett büntetésből ki kellett fényesítenie az összes többi tévét.

De nem volt idő ezen tovább töprengeni. Mr. Flash éppen valaki mást rendelt oda az osztály elé.

Az a lány volt, aki Mary másik oldalán ült. Zöld végű, hosszú, sötét haja összevissza kuszálódott az arcán. A pulóvere lógott rajta, és a farmerja szakadt volt. Mr. Flash ez alkalommal nem látszott annyira lelkesnek.

– Nellie, lássuk csak! 'Reggelt! – mondta nyugodt hangon.

Nellie nem szólt semmit. Csak álldogált az osztály előtt, a padlót bámulta, és piszkos fehér tornacipőjét húzkodta ide-oda.

– Nellie, beszélj nekünk a képedről! – próbálta Mr. Flash

szóra bírni a kislányt. *Nincs is nála kép* – gondolta

Murph.

Nellie valójában úgy öltözött, mintha az összes rendes ruhája mosásban lenne.

Nem válaszolt Mr. Flash kérdésére – gondolta Murph, amikor a lány kis nyüszítő hangját meghallotta, de nehéz volt megállapítani, mi az,

mert abban a pillanatban odakint-
ről hatalmas dörgés hallatszott. Egy hirtelen
szélroham kivágta az egyik ablakot, és egy ha-
lom papírt a levegőbe röpített. Mr. Flash odasietett, és be-
csapta az ablakot.

– Nellie, nagyon jó, köszönöm – mondta.

*Azért kap köszönetet, mert a lábujjait nézegeti, és nem szól
egy szót sem?* Ez még furcsább volt, mint amikor annak ide-
jén Murph iskolájában Gavin Honeybun egy „Mutasd be,
és mondd el!” előadáshoz behozta az
anyukája ócska felmosóját, és úgy tett,
mintha az egy ló lenne.

– Nagy képet láthattunk Timothy-
tól ma reggel, azt hiszem, mind
egyetértetek – mondta Mr. Flash. –
Tényleg nagyon szépen halad. Az-
tán Nellie, ...nos, ő is megpróbálta,
ugyebár? Most pedig mi lenne, ha
az osztály legújabb tagját hallgat-
nánk meg? Murph, ugye?

Murph nehézkesen megmozdult,
mint egy ócska traktor. A lába gépiesen

függőleges helyzetbe hozta, holott ő még nem is gondolt arra, hogy felálljon. Mielőtt tudta volna, mi történik, szemben állt az osztállyal, amelynek tagjai várakozásteljesen néztek rá. Mindenki, Nellie-t kivéve, aki még mindig mereven bámulta a padlót.

– Nos tehát, vigyázz a ventilátorokkal! – figyelmeztette Mr. Flash, és a mennyezetre mutatott, ahol néhány műanyag ventilátor forgott lassan. – Nem szeretnénk szeletelt fiút, igaz?

Murphre kacsintott.

A fiú üres tekintettel nézett vissza rá. Mr. Flash akár franciául is beszélhetett volna. Szörnyű gyanú támadt Murph lelke mélyén, és egyre növekedett, akár valami nem kívánt gomba. Az a gyanú, hogy nagyon is egy nem megfelelő iskolába került. Fogalma sem volt róla, hogy mit várnak tőle. Valójában félig azt remélte, hogy fölébred, és rájön, hogy az egész csak egy furcsa álom volt, amelyet az előző esti sajtúladagolás okozott. Murph imádta az éjféli sajtevést.

– Csináljatok helyet! – rendelkezett Mr. Flash, mire az első sor hangos csikorgással és látható izgalommal hátrahúzza a székét.

– Hát akkor gyerünk, Mr. Cooper! Mutasd meg nekünk a képed! Nincs erre egy egész napunk.

Miért mondják folyton, hogy kép? – gondolta Murph. Ez itt valami pantomimóra lehet? El kellene játszania, mintha egy éppen szárba szökkenő virág lenne? Már éppen azon gondolkozott, hogy megpróbál úgy tenni, mintha tényleg egy kép lenne nála – amit mindnyájan szívesen megnéztünk volna –, de sajnos éppen abban a pillanatban megszólalt a reggeli szünetet jelző csengő.

– Ó, megmentett a csengő, ugye? – jegyezte meg Mr. Flash, és egyik szemöldökét felhúzva Murphre nézett. – Nos, a holnapi KT-n te leszel az első, úgyhogy ne gondold, hogy megúszad! Talán még gyakorolhatsz kicsit ma este, nem? Titokban, persze – biztos vagyok benne, hogy ismered a szabályokat!

Addigra az osztály már fölkapkodta a táskákat, és az ajtó felé igyekezett. Murph sarkon fordult, és velük ment, miközben az agya sistergett, mint a még mindig füstölgő tévé a sarokban.